

Prevenirea violenței - o preocupare "importantă"?

Luni, 3 aprilie 2006

Gili Cârstea

Curierul Adventist din martie ne anunță cu litere mari pe copertă că prevenirea violenței este o preocupare importantă a bisericii noastre.

Interesant. Noi știm că biserica noastră susține și justifică folosirea violenței, iar Curierul Adventist promovează fără reținere conceptul că dragostea obținută prin constrângere este acceptabilă. S-a schimbat teologia adventistă peste noapte iar pe noi nu ne-a avertizat nimeni de vestea bună? S-a produs o redeșteptare majoră în concepția comitetului de redacție, care nu cu prea mult timp în urmă spunea bisericii că „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos”?

Dacă această formulare uimitoare este adevăr biblic, așa cum afirmă Curierul fără ezitare, iar biserica așteaptă să fie reprodus în sufletul membrilor acest caracter al lui Dumnezeu – fără de care nu există a doua venire – atunci ce glumă este aceasta cu prevenirea violenței? Să-l condamni pe bărbatul care-și bate nevasta spre a o aduce la ordine pe calea cea mai scurtă, să-l numești „agresor,” în timp ce apreciezi exact același tip de comportament la Dumnezeu, este un gen de fățarnicie pe care doar îngerul bisericii îl poate aprecia.

Cum a ajuns biserica noastră să aibă principii morale superioare celor divine? Curierul ne spune că „advenștii de ziua a șaptea recunosc valoarea și demnitatea tuturor ființelor umane,” și că „responsabilitatea noastră este aceea de a reacționa la actele de violență.” Acesta este un atac frontal împotriva lui Dumnezeu, care este prezentat bisericii și lumii ca folosind violență extremă, dusă până la genocid, spre a impune dreptatea.

Zilele trecute biserica mondială a studiat la școala de sabbat subiectul familiei. "Familii în familia lui Dumnezeu" a fost subiectul, iar ideea era că în celula de bază a societății lucrurile vor merge bine doar dacă vor fi aplicate principiile din marea familie a lui Dumnezeu. Frumos. Numai că imaginea noastră despre principiile și caracterul lui Dumnezeu, aplicată în familie, ne duce automat la dezastru, și nu există nicio cale de a o combate, oricât de „preocupată” ar fi biserica. Bărbatul citește în Biblie cum a reacționat Dumnezeu la împotrivirea umană, vede rezultatele și aplică și el metoda întocmai. Nu, nici el nu-și bate soția fără rost și oricând. El o iubește cu pasiune și nu-i poate spune nimeni că nu

este adevărat. Dar atunci când toate mijloacele de persuasiune s-au epuizat, când harul nu mai folosește la nimic, iar pacea și echilibrul familiei sunt amenințate, atunci violența este singurul limbaj pe care partenera îl mai înțelege. O palmă dată la timp pare mai eficientă decât zile nesfârșite de argumentări, nu? Și ce pace urmează după sfânta corecție... mă rog, până la următorul conflict.

Nu așa Îl vede biserica pe Dumnezeu peste tot în Scriptură? Potopul, Sodoma și Gomora, asirienii omorâți într-o secundă, Uza, Anania și Safira - peste tot vedem folosirea violenței dusă până la extrem, „până la exterminare,” așa cum spunea Curierul. Aceasta nu este violență? A, este îndreptățită? Exact la fel gândește și „agresorul” pe care biserica spune că vrea să-l ajute. El crede că este perfect îndreptățit să folosească violența, și o aplică spre binele familiei lui. Pe ce criterii îi spunem noi că fapta lui este un abuz? De ce palma lui devine o urâciune, iar „exterminările” lui Dumnezeu sunt onorabile? Și el își bate nevasta tot cu dragoste, doar pentru binele ei și nicidecum spre a o umili sau batjocori.

Cum ne așteptăm noi ca „agresorul” să fie mișcat, și să se lase motivat de înaltul principiu moral că „valoarea este valoare numai atunci când este acceptată voluntar,” deși îi spunem că acest principiu nu funcționează în cazul lui Dumnezeu? „Agresorul” citește în Biblie că Dumnezeu primește dragostea și atunci când aceasta vine din teama de violență, iar biserica îi spune că el a înțeles corect ceea ce a citit. „Mă iubești sau te ard în foc” este încrustat cu litere de foc în conștiința omenească, și niciun fel de campanie de prevenire a violenței în familie nu va reuși să o îndepărteze de acolo. Dacă la Dumnezeu este acceptabilă dragostea prin constrângere, de ce nu ar fi bună și la fratele X-ulescu de la Topârloagele? Nu ne cheamă Domnul să fim desăvârșiți tot așa cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvârșit? Și nu vede fratele X-ulescu toată ziua la biserică cum cel ce a călcat pe bec are imediat parte de pedeapsă, în multiplele ei forme de manifestare? Nu vede el cum păcătosul este mai întâi izolat social, apoi constrâns să mărturisească, sub amenințarea cenzurii? Și dacă nu recunoaște, nu se află el în fața unei amenințări și mai mari, excluderea? Ce este aceasta, dacă nu dragoste sub amenințare?

Dorește Curierul Adventist cu adevărat să prevină violența în familie? Atunci să-și deschidă paginile pentru solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos trimisă de Domnul în marea Sa îndurare prin frații Waggoner și Jones. Acea neprihănire batjocorită și refuzată descoperă caracterul de o frumusețe orbitoare al Tatălui, descoperă că legea este o transcriere a aceluși caracter și disculpă pentru totdeauna pe Dumnezeu de acuzațiile de violență din trecut. Neprihănirea lui Hristos luminează corect fiecare pasaj violent, de la Geneza la Apocalips, descoperind pe adevăratul autor al violenței, nimicerilor și devastărilor îngrozitoare care au lovit pământul. Neprihănirea lui Hristos „în legătură cu legea” prezintă pe Tatăl ca un Serv al Servilor, incapabil de orice formă de violență, fie ea fizică, psihică, socială sau religioasă. Dumnezeul Atotputernic este un rob al neprihănirii, oricât de paradoxal ar suna aceasta; nimic și niciodată nu Îl va face să folosească violența.

Cei ce se apleacă asupra neprihănirii lui Hristos încep să înțeleagă că „forța constrângătoare” nu este folosită decât în împărăția lui Satana. Dumnezeu nu folosește astfel de unelte. El nu apreciază decât dragostea și slujirea care vin din aprecierea frumuseții

caracterului Său. El știe că „valoarea este valoare numai atunci când este acceptată voluntar” cu mult înainte Curierului Adventist.

Ceea ce nu a aflat Curierul încă – și este vital să afle, dacă dorește cu adevărat să prevină violența în familie – este că închinătorii emulează obiectul închinării lor. Privind suntem schimbați. Când Baal cel sângeos va fi detronat din predicarea și din publicațiile noastre, iar în locul lui va fi întronat Hristos cel blând și umil cu inima, în a cărui neprihănire se oglindește perfect caracterul Tatălui, atunci violența în familie va dispărea ca roua de dimineață. Atunci „agresorul” va dori mai bine să moară, decât să-și lovească partenera de viață. La fel va fi și în viața de biserică, la fel va fi și în societate.

Atunci „caracterul” va fi „desăvârșit reprodus,” iar Hristos Se poate întoarce spre a-i lua la Sine, ca fiind ai Săi.

Pentru moment, conform credinței bisericii, „agresorul” împotriva căruia se desfășoară această campanie este chiar Dumnezeu, căci El este văzut la originea tuturor violențelor din Scriptură.